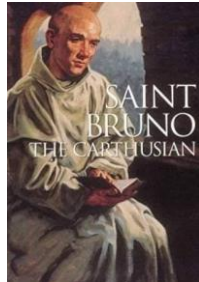
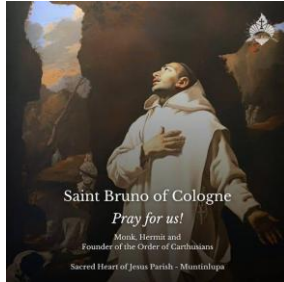

บทเทศน์และข้อคิด วันอังคารที่ 6 ตุลาคม 2026

นักบุญบรูโน พระสงฆ์และผู้ก่อตั้งคณะฤๅษีคาร์ทูเซียน ศต. 11-12

Saint Bruno, priest, hermit, founder of Carthusian monks

กท 1:13-24; สดด 139; ลก 10:38-42

มีชายคนหนึ่งไปเยี่ยมอารามกลางหุบเขา เขาถามนักพรตว่า “คุณพ่อครับ วันหนึ่งคุณพ่อทำอะไรบ้าง?” นักพรตตอบว่า “เมื่อข้าพเจ้ากิน ข้าพเจ้าก็กิน, เมื่อข้าพเจ้าทำงาน, ข้าพเจ้าก็ทำงาน, เมื่อข้าพเจ้าสวด ข้าพเจ้าก็สวด, และเมื่อข้าพเจ้าพัก ข้าพเจ้าก็พัก” ชายคนนั้นหัวเราะแล้วพูดว่า “ใคร ๆ ก็ทำอย่างนั้นทั้งนั้นแหละครับ!” นักพรตจึงตอบว่า “ไม่จริงหรอกคุณ... คนส่วนใหญ่เวลาากินก็กังวลเรื่องงาน, เวลาทำงานก็นึกถึงโทรศัพท์, เวลาสวดก็นึกถึงอาหาร, และเวลานอนก็ยังเถียงกับคนที่ไม่ได้อยู่ในห้อง!” แต่บางทีคนในเรื่องนั้นก็คือเราเอง ร่างกายของเราอยู่ที่หนึ่ง แต่ใจไปอยู่อีกสิบแห่ง มือกำลังพนมในการสวด แต่ใจเปิดประชุมอยู่ในสมอง ปากกำลังภาวนา “พระเจ้าสถิตกับท่าน” แต่ใจกำลังคิดว่า “หลังมิสซาจะรีบไปไหนต่อดี?”

วันนี้พระเยซูเจ้าตรัสกับเราเหมือนที่ตรัสกับมาร์ธาว่า “มาร์ธา มาร์ธา เธอเป็นห่วงและวุ่นวายหลายสิ่งนัก สิ่งที่สำคัญมีเพียงสิ่งเดียว” พระเยซูเจ้าไม่ได้ตำหนิมาร์ธาเพราะเธอทำงานรับใช้ การต้อนรับแขกเป็นคุณธรรมสำคัญมากในวัฒนธรรมยิว และมาร์ธาก็กำลังทำสิ่งที่ดี แต่ปัญหาคือ ขณะที่มือของเธอรับใช้พระเยซูเจ้า หัวใจของเธอกลับค่อย ๆ ห่างจากพระองค์ เธอเริ่มต้นด้วยการทำอาหารให้พระเยซูเจ้า แต่ลงท้ายด้วยการต่อว่าพระเยซูเจ้าว่า “พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยหรือ?”

นี่คืออันตรายของความวุ่นวายฝ่ายจิต เราอาจกำลังทำงาน “เพื่อพระเจ้า” แต่กลับหงุดหงิดกับพระเจ้า เราอาจรับใช้พระศาสนจักร แต่เริ่มตำหนิคนอื่น เปรียบเทียบตนเองกับคนอื่น และถามว่า “ทำไมมีเพียงแต่ฉันที่ต้องทำ?” พระเยซูเจ้าจึงไม่ได้ตรัสว่า “มาร์ธา หยุดทำงานเสีย” แต่พระองค์กำลังตรัสว่า “มาร์ธา อย่าปล่อยให้งานมากมายพรากหัวใจของเธอไปจากเรา”

นักบุญบรูโน: ผู้ละทิ้งเสียงดัง เพื่อฟังเสียงเพียงเสียงเดียว

นักบุญบรูโนเกิดที่เมืองโคโลญ ประเทศเยอรมนี ราว ค.ศ. 1030 ท่านเป็นผู้มีการศึกษาสูง เป็นอาจารย์และต่อมาเป็นอธิการโรงเรียนอาสนวิหารแห่งแร็งส์ ซึ่งเป็นสถาบันชั้นนำที่สุดแห่งหนึ่งในยุโรปเวลานั้น ลูกศิษย์คนหนึ่งของท่านต่อมากลายเป็นพระสันตะปาปาเออร์บันที่ 2 กล่าวได้ว่า บรูโนมีทุกอย่างที่คนในยุคนั้นใฝ่ฝัน—ความรู้ ชื่อเสียง ตำแหน่ง และอนาคตอันรุ่งโรจน์

แต่ท่านมองเห็นความเสื่อมบางอย่างภายในพระศาสนจักร โดยเฉพาะการซื้อขายตำแหน่งศาสนบริกร ท่านจึงตระหนักว่า พระศาสนจักรไม่ได้รับการฟื้นฟูด้วยเสียงคำหิที่ดังที่สุดเท่าที่นั่น แต่ได้รับการฟื้นฟูด้วยหัวใจที่กลับไปฟังพระเจ้าอย่างแท้จริงด้วย ในปี ค.ศ. 1084 บรูโนพร้อมเพื่อนอีกหกคนเดินทางเข้าไปในเทือกเขาชาร์เทรอส (La Chartreus) ใกล้เมืองเกรอน็อบล์ เพื่อดำเนินชีวิตในความเงียบ การภาวนา การศึกษา และการทำงาน จากสถานที่ชื่อ “ชาร์เทรอส” นี้เอง จึงเกิดชื่อ**คณะคาร์ทูเซียน** ท่านไม่ได้หนีโลกเพราะเกลียดโลก แต่ถอยออกจากเสียงของโลก เพื่อจะรักโลกด้วยหัวใจของพระเจ้าให้มากขึ้น

ต่อมาพระสันตะปาปาเออร์บันที่ 2 ทรงเรียกอาจารย์เก่าของพระองค์มายังกรุงโรมเพื่อเป็นที่ปรึกษา บรูโนเชื่อฟังและเดินทางไป แต่เมื่อมีผู้ต้องการแต่งตั้งท่านเป็นอัครสังฆราชแห่งเรจโจ ท่านกลับปฏิเสธเกียรตินั้น และขอกลับไปดำเนินชีวิตแห่งความเงียบ ในที่สุดท่านตั้งอาศรมอีกแห่งหนึ่งที่แคว้นกาลาเบรียและสิ้นใจที่นั่นในปี ค.ศ. 1101 อายุ 71 ปี

สิ่งที่น่าทึ่งคือ **นักบุญบรูโนไม่ได้เขียนกฎคณะยาวเหยียด ไม่ได้สร้างอนุสาวรีย์ให้ตนเอง และคณะคาร์ทูเซียนเองก็ไม่ได้รับเรียกร้องการรับรองท่านเป็นนักบุญ เพราะจิตตารมณ์ของคณะคือการซ่อนตนอยู่ในพระเจ้า ชีวิตของท่านประกาศว่า สิ่งที่ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรพระเจ้า ไม่จำเป็นต้องมีเสียงปรบมือของมนุษย์เสมอไป**

นักบุญเปาโล: เมื่อได้ยินพระสุรเสียง ชีวิตก็เปลี่ยนทิศ

บทอ่านแรกวันนี้ นักบุญเปาโลเล่าว่า แต่ก่อนท่านเคยเบียดเบียนพระศาสนจักรอย่างรุนแรง ท่านมีความกระตือรือร้นมาก แต่เป็นความกระตือรือร้นที่ยังไม่ได้ฟังพระเจ้าอย่างแท้จริง เปาโลไม่ได้เป็นคนชั่วหรือเกียจคร้าน ตรงกันข้าม ท่านขยัน จริงจัง และทุ่มเทอย่างยิ่ง เพียงแต่ท่านกำลังวิ่งอย่างรวดเร็วไปผิดทิศทาง **บางครั้งปัญหาของเรา**

ไม่ใช่เราไม่ทำอะไร แต่คือเราทำมากมายโดยไม่เคยหยุดถามว่า “นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการจริงหรือ?”

หลังจากพบพระเยซูเจ้า เปาโลเข้าไปในแคว้นอาระเบีย ชีวิตที่เคยเต็มไปด้วยเสียงโต้แย้งต้องผ่านช่วงเวลาแห่งความเงียบ เพื่อให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนหัวใจของผู้เบียดเบียน ให้กลายเป็นอัครสาวก นี่คือนายโศที่เชื่อมบทอ่านทั้งสองบทกับชีวิตนักบุญบรูโน

- เปาโลหยุดฟัง แล้วเปลี่ยนจากผู้ทำลายเป็นผู้ประกาศ
- มาริย์นั่งแท่นพระบาท ฟังพระวาจา แล้วเลือกส่วนที่ดีที่สุด
- บรูโนออกจากเสียงแห่งเกียรติยศ เข้าสู่ความเงียบ แล้วกลายเป็นผู้ฟื้นฟูพระศาสนจักรโดยไม่ต้องยืนอยู่บนเวที

พระศาสนจักรในโลกที่หมุนเร็ว

คณะคาร์ทูเซียนมีคติพจน์ที่งดงามว่า ***Stat Crux dum volvitur orbis*** “โลกหมุนเวียนไป แต่ไม้กางเขนยังคงตั้งมั่น”

โลกของเราหมุนเร็วเหลือเกิน ข่าวใหม่ทุกนาที ความคิดเห็นใหม่ทุกวินาที ปัญญาประดิษฐ์ตอบเราได้เกือบทุกเรื่อง แต่ไม่สามารถเข้าไปนั่งเงียบ ๆ แทนเราต่อพระพักตร์พระเจ้าได้, โทรศัพท์บอกเราได้ว่า วันนี้ต้องไปที่ไหน แต่บอกไม่ได้ว่า ชีวิตฝ่ายจิตของเรากำลังมุ่งหน้าไปทางใด, สื่อสังคมบอกเราได้ว่า ใครกำลังพูดถึงเรา แต่บอกไม่ได้ว่า พระเจ้ากำลังตรัสอะไรกับเรา

โลกยิ่งหมุนเร็วเท่าใด เราก็ยังต้องมีศูนย์กลางที่มั่นคงเท่านั้น และศูนย์กลางนั้นคือพระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึงบนไม้กางเขน คติพจน์นี้ได้รับการย้ำในคำสอนของพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 แก่ครอบครัวคาร์ทูเซียนว่า **ท่ามกลางโลกที่เปลี่ยนแปลง เราต้องยึดมั่นในพระเยซูเจ้าเหมือนกิ่งที่ติดอยู่กับเถาองุ่น**

พระศาสนจักรวันนี้ก็ต้องระวังเช่นเดียวกัน เราอาจมีการประชุม/สัมมนามากมาย โครงการมากมาย เอกสารมากมาย และกิจกรรมมากมาย แต่หากไม่มีผู้คนที่นั่งแท่นพระบาทพระเยซูเจ้า เราอาจกลายเป็นพระศาสนจักรที่ “ทำทุกอย่าง” แต่ไม่รู้ว่าจะทำอะไร พระศาสนจักรไม่ใช่บริษัทที่วัดความสำเร็จด้วยจำนวนกิจกรรม แต่เป็นเจ้าสาวที่ต้องรู้จักเสียงของเจ้าบ่าว

“ความเงียบ” ไม่ใช่การไม่ทำอะไร

มีเกร็ดที่งดงามหลังการมรณภาพของนักบุญบรูโน ตามธรรมเนียมยุคกลาง บรรดาภราดาได้นำม้วนหนังสือแจ้งข่าวการสิ้นใจของท่าน เดินทางผ่านเมืองและอารามต่างๆ ในอิตาลี ฝรั่งเศส เยอรมนี และอังกฤษ ผู้คนที่เคยรู้จักท่านต่างเขียนคำไว้อาลัยเพิ่มลงบนม้วนนั้น จนกลายเป็นประจักษ์พยานยาวเหยียดถึงความดีที่ชีวิตเจียบๆ ของชายคนหนึ่งได้หวานไว้ในหัวใจผู้คน น่าคิดเหลือเกิน—ขณะที่ท่านมีชีวิต ท่านหลบจากเสียงสรรเสริญ แต่เมื่อท่านจากไป ความดีของท่านกลับเดินทางไปทั่วทวีป คนที่แสวงหาชื่อเสียงต้องคอยประกาศชื่อตนเอง แต่คนที่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้ชีวิตของเขากลายเป็นข่าวดี

วันนี้นักบุญบรูโนไม่ได้เรียกร้องให้เราทุกคนทิ้งบ้านแล้วขึ้นไปอยู่ในถ้ำ แต่เชิญเราให้สร้าง “อาศรมเล็กๆ” ขึ้นในหัวใจ อาจเป็นเวลาเจียบเพียงวันละสิบนาที ปิดโทรศัพท์ เปิดพระคัมภีร์ และไม่ต้องรีบพูดอะไรกับพระเจ้า เพียงนั่งอยู่กับพระองค์เหมือนมารีย์ เพราะบางครั้งคำภาวนาที่ลึกที่สุดไม่ใช่ “พระเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า” แต่คือ “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว โปรดตรัสเถิด ข้าพเจ้ากำลังฟัง” เมื่อใจได้ฟังพระเจ้า มือของเราจะรับใช้โดยไม่บ่น, เมื่อใจได้พักในพระเจ้า เราจะทำงานโดยไม่สูญเสียสันติสุข, และเมื่อโลกหมุนจนเราวิงเวียน เรายังมีไม้กางเขนเป็นหลักยึดเหนี่ยว

ขอให้นักบุญบรูโนช่วยเรา มิใช่ให้หนีจากหน้าที่ แต่ให้ค้นพบความเจียบภายในหน้าที่ มิใช่ให้รักโลกล้นหลาม แต่ให้รักโลกจากหัวใจที่ได้ฟังพระเจ้ามากขึ้น เพราะในที่สุด พระเจ้าจะไม่ถามเราว่า “ลูกทำสิ่งต่างๆ ได้มากเพียงใด?” แต่อาจทรงถามว่า “ท่ามกลางสิ่งต่างๆ มากมายนั้น ลูกยังจำเสียงของเราได้หรือไม่?” “มาร์ธา มาร์ธา เธอเป็นห่วงและวุ่นวายหลายสิ่งนัก สิ่งที่สำคัญมีเพียงสิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีที่สุด และไม่มีการจะพรากไปจากเธอได้” อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ่อหัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ